

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.319/2024/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. április 1. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés elfogadásának büntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. június 26. napján tartott nyilvános előkészítő ülésen meghozott 13.B.62/2024/2. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekménye helyesen a Btk. 291. § (1) bekezdés II. fordulata és (3) bekezdés c) pontja szerint minősül.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (két) évre enyhíti, annak végrehajtását 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti, továbbá mellőzi a közügyektől eltiltást.

A vádlott 2023. június 5. napjától 2023. június 7. napjáig őrizetben, 2023.június 8. napjától 2023. október 7. napjáig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

A szabadságvesztés tartamába – végrehajtásának elrendelése esetén – a vádlott által előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítja akként, hogy egy napi őrizetben töltött idő és 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg, a fennmaradó tartamot egy napi szabadságvesztésként kell beszámítani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A vádlott személyi igazolványának száma: okmányszám1.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Pest Vármegyei Főügyészség a 2023. november 6. napján kelt, és a Budapest Környéki Törvényszékre 2023. november 13. napján érkezett NF.697/2023/35-I. számú vádiratával Terhelt1 és három társával szemben emelt vádat. A vádiratban Terhelt1 I. r. vádlottat a Btk. 291. § (1) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő, egy esetben folytatólagosan elkövetett vesztegetés elfogadásának büntettével vádolta.

[2] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. június 26. napján megtartott előkészítő ülésen meghozott 13.B.62/2024/2. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 8 rb., egy esetben folytatólagosan elkövetett vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 291. § (1) bekezdés I. fordulat, (3) bekezdés c) pontja] és ezért halmazati büntetésül 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra, 4 év körzeti orvosi foglalkozástól eltiltásra és 400 napi tétel, napi tételenként 5000 forint, összesen 2.000.000 forint pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Vele szemben az eljárás során lefoglalt készpénzből 59.000 forintra vagyoneklobzást alkalmazott, további 2.392.700 forint lefoglalását megszüntette, és azt a vádlottnak kiadni rendelte, azonban a pénzbüntetésre és a vádlottat terhelő bűnügyi költség biztosítására 2.274.741 forintot visszatartott. Ugyancsak megszüntette a nyomozó hatóság által lefoglalt és a Magyar Államkincstárnál Bü.96.970 számú letétben kezelt 1424 amerikai dollár és 1285 euró lefoglalását, és a vádlottnak kiadni rendelte. Rendelkezett a vádlottat érintően a nyomozó hatóság által lefoglalt bűnjelekről, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak átváltoztatásáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az ítélettel szemben az ügyészség Terhelt1 vádlott terhére a büntetés súlyosítása céljából, a vádlott és védője a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

[4] A Pest Vármegyei Főügyészség az NF.697/2023/64. számú átiratában a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést azzal indokolta, hogy a jelentős tárgyi súlyú körülmények – így az, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmények következményeképp nagy mennyiségű altató illetve nyugtató hatású vényköteles gyógyszer került ellenőrizetlenül forgalomba, ráadásul állami ártámogatással – nem teszik indokolttá a terhelttel szemben az enyhítő szakasz alkalmazását, vele kapcsolatban a büntetési tételkereten belüli, annak alsó határát meghaladó börtönbüntetés és ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabása indokolt. A vádlott vagyoni viszonyaira, a tőle lefoglalt készpénz összegére, valamint a jövedelmi viszonyaira (magas összegű nyugdíjára, eltartásra szoruló hozzátartozók hiányára) figyelemmel álláspontja szerint a pénzbüntetés napi tételének összege is eltúlzottan alacsony, ezt jelentősen meghaladó összeg állna arányban az elkövető vagyoni és jövedelmi viszonyaival. Ezen túlmenően kitért arra is, hogy a törvényszék nem rendelkezett a vádlott

által fogvatartásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról sem. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatását – hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, magasabb összegű pénzbüntetés kiszabását – indítványozta azzal, hogy a vádlott által kényszerintézkedés hatálya alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be a másodfokú bíróság.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.516/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezésekre tekintettel – miután az ügyész fellebbezése a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontján alapul – a másodfokú eljárásban a felülvizsgálat a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott.

Az ügyészség álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék az elsőfokú eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, a megállapított tényállás alapján a jogi minősítés törvényes. A büntetés kiszabása során eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, miközben terhére a súlyosítók nem kaptak elég hangsúlyt. Az elsőfokú ügyészi fellebbezésben a súlyosításra irányulóan kifejtett indokok, valamint a beszámításra vonatkozó rendelkezés hiányára tett megállapítások helytállóak, azokkal egyetértve indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, foglalkozástól eltiltás kiszabását, a pénzbüntetés napi tételének összege felemelését, továbbá a kényszerintézkedésben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítását indítványozta.

[6] Terhelt1 vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta. További enyhítő körülményként kérte figyelembe venni az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett további időmúlást, álláspontja szerint a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása eltúlzott, erre tekintettel a büntetés enyhítését kérte.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyészség képviselője – előzetes bejelentésének megfelelően – nem vett részt.

[8] A védő a nyilvános ülésen az írásban tett észrevételével egyezően szólalt fel. További enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott idős korát, betegségét és életvezetését, melyekre figyelemmel a szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

[9] Terhelt1 vádlott személyi körülményei kapcsán tett nyilatkozatot, továbbá csatolta a megromlott egészségi állapotára vonatkozó orvosi iratokat is.

[10] A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek:

[11] Az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (6) bekezdése alapján – a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát a Be. 504. § (3) bekezdése szerint elfogadva – előkészítő ülésen hozta meg érdemi döntését. A Be. 580.§ (2) bekezdés a) és b) pontja alapján az ítélet ellen a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt nincs helye

fellebbezésnek, amennyiben a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta. E rendelkezés figyelembevételével az elsőfokú ítélet ellen az ügyész kizárólag a büntetés súlyosítása, a vádlott és védője kizárólag a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést, így az ítéltábla a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét – azaz a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit – bírálta felül. A Be. 590.§ (5) bekezdésében foglaltak alapján azonban a korlátozott felülbírálat ezen túlmenően kiterjedt

[12] a) az elsőfokú bírósági eljárásra és ennek során vizsgálta azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdése, a 608. § (1) bekezdése, vagy a Be 609. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni,

b) a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, továbbá

c) a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésre is.

[13] Ezen kívül a Be 590. § (7) bekezdése alapján a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező, a fellebbezéssel nem érintett rendelkezések törvényességét is.

[14] Az eljárási szabályok vizsgálata körében az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésre vonatkozó perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, továbbá a Be. 609.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Törvényesen fogadta el végzéssel a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát is, miután a nyilatkozat elfogadásának a Be. 504.§ (2) bekezdés a), b), c) pontjaiban meghatározott feltételei fennálltak.

[15] Terhelt1 vádlott nyilvános ülésen tett előadása eredményeként az elsőfokú ítéletnek a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét – miután a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontja külön nevesíti a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a bíróság által megállapított tényállást, ennek következtében a személyi rész nem a korlátozott felülbírálat esetén a másodfokú eljárásban irányadó, ekként megváltoztathatatlan tényállás része – azzal egészíti ki, hogy a vádlott egészségi állapota tovább romlott, jelenleg trombózis miatt áll rendszeres gyógyszeres kezelés alatt. igazgatási szerv1 a 92/2017. (V. 31.) számú határozatával a vádlottnak kitüntetés1 adományozott.

[16] Az elsőfokú bíróság a bejelentett fellebbezésekre, valamint a vádlott által tett beismerő nyilatkozat elfogadásán alapuló bűnösség megállapítására tekintettel a Be. 562. § (2) és (4) bekezdésében meghatározottak szerint teljesítette az indokolási kötelezettségét is, így kitért a Be. 561. § (3) bekezdés a)-c) és e) pontjaiban meghatározottakra, továbbá a bűnösség beismerésére, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadására, valamint utalt az alkalmazott jogszabályokra is.

[17] A bejelentett fellebbezések tartalmára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, az ítéltábla határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[18] A másodfokú eljárásban irányadó tényállásra és az ügyiratok tartalmára is figyelemmel Terhelt1 vádlott felmentésére, vele szemben az eljárás megszüntetésére okot adó körülmény nem volt megállapítható, a vádlott bűnösségére vont elsőbírói következtetés helytálló, a vádlott terhén megállapított bűncselekmény minősítése törvényes, csupán – arra figyelemmel, hogy a vádlott a tevékenységével kapcsolatban a jogtalan előnyt elfogadta – a bűncselekmény büntető törvénykönyv szerinti megjelölésének pontosítása vált szükségessé a másodfokú eljárásban.

[19] A büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta, azokat többségében súlyuknak megfelelően értékelte, ezen értékelésről részletesen számot adott. További enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított enyhítő körülményeken felül a vádlott esetében az egészségi állapotának romlását, valamint – tekintettel arra, hogy a Btk. 26. § (2) bekezdése értelmében a Btk. XXVII. Fejezetében meghatározott bűncselekmények (a korrupciós cselekmények) büntethetőségének elévülési ideje 12 év, kisebb súllyal – az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további időmúlást.

[20] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény rögzíti, hogy a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – a büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[21] A bűncselekmények elkövetőivel szemben olyan mértékű büntetés kiszabása szükséges, mely kellően biztosítja az egyéni és az általános megelőzést, előmozdítja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást. A kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia, azonban ezen belül kellő hangsúlyt kell kapnia az egyéni megelőzés szempontjainak is.

[22] A vádlott terhén megállapított cselekmény a büntetési tételkeret alapján jelentős tárgyi súlyú, a korrupciós bűncselekmények negatív társadalmi hatása folytán pedig szintén a jelentősebb társadalomra veszélyességű bűncselekmények közé tartozik (absztrakt társadalomra veszélyesség). A cselekmény konkrét tárgyi súlya – egyetértve az elsőfokú

bíróság által írtakkal – szintén jelentősnek mondható, tekintettel arra, hogy a korrupciós cselekmény következtében nagy mennyiségű vényköteles gyógyszer került forgalomba.

[23] A tárgyi tényezők mellett azonban a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség értékelése során az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy – bár a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt – a szabadságvesztés tartamát a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában szabályozott enyhítő szakasz alkalmazásával határozta meg.

[24] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban az előkészítő ülésen a vádiratban foglalt tényállással egyező beismerő nyilatkozatot tevő, őszinte megbánást tanúsító, büntetlen előéletű, korábban a közösség érdekében végzett tevékenysége miatt helyi elismerésben is részesült vádlottal szemben – figyelemmel idős korára, megromlott egészségi állapotára, azaz a vádlott személyi körülményei alapján – az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítésére látott lehetőséget. A bűncselekmény elkövetése óta kifogástalan életvezetésű vádlott esetében az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy alaposan feltehető, hogy a büntetés célja a szabadságvesztés büntetés végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamát a Btk. 85. § (2) bekezdésében rögzített maximális tartamban határozta meg.

[25] Az elsőfokú bíróság által kiszabott foglalkozástól eltiltás tartama, a kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma és az egy napi tétel összege – a szabadságvesztés büntetéssel együttesen értékelve – megfelelően biztosítja a büntetés generális és speciális célját, a foglalkozástól eltiltás tartamának, illetve a pénzbüntetés esetében a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyainak megfelelő összegben meghatározott napi tétel összegének emelését az ítéltábla nem tartotta indokoltnak.

[26] Miután a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki a bíróság, erre figyelemmel a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján vizsgálnia kellett azt is, hogy a vádlott érdemes-e az előzetes mentesítésre. Az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozata szerint ugyanis az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja a Btk. 102. § (1) bekezdésében szabályozott előzetes bírósági mentesítés lehetőségét és arról az ítéletben rendelkezzen. A határozat kifejti, hogy „A mentesítés alapjogi forrása az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az emberi méltósághoz való jog. Az Alkotmánybíróság szerint az emberi méltósághoz való jogból következik, hogy az elítélteknek lehetőséget kell biztosítani a rehabilitációra, arra, hogy jogsértés nélkül helytálljanak egy szabad társadalom feltételei között. A reszocializáció pedig megköveteli, hogy az arra objektív szempontok alapján érdemesült elkövető számára egy későbbi, büntetéstől mentes életvitel feltételeit a jog megteremtse. Ez nem csupán a terhelt érdeke, hanem a társadalomé is, minthogy a büntetőjogon kívüli megszorítások megszűnésével, a büntetlen előéletűeket megillető tisztségek ellátására, állások betöltésére való új lehetőségek megnyílása növeli elhelyezkedési esélyeiket, ami pedig csökkenti a társadalmi gondoskodás költségeit, lehetővé teszi az elítélt számára a bűnismétlés elkerülését.” A Btk. 102. § (1) bekezdés értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A büntetett előlethez fűződő

hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A felfüggesztés feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az ítélkezési gyakorlat szerint az érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni [BJD 9986.], de jelentősége van a terhelt által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is [BH1983.221.]. A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják [BJD 8779.], de egyben ki is zárhatják. A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembevétel tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti. Az eljárás adatai, valamint az eljárás tárgyát képező korrupciós bűncselekményre tekintettel az ítéltábla álláspontja az, hogy Terhelt1 vádlott előzetes mentesítésre való érdemessége nem állapítható meg.

[27] A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére meghatározott végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása törvényes, azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta feltüntetni, továbbá a szabadságvesztésbe beszámítani a vádlott által kényszerintézkedés hatálya alatt töltött időt. Ezért az ítéltábla a Be. 561. § (2) bekezdés a) pontja alapján feltüntette a vádlott előzetes fogvatartására, valamint a bűnügyi felügyeletben töltött időre vonatkozó adatokat, továbbá rendelkezett a Btk. 92. § (1)-(3) bekezdését alkalmazva az őrizetben, letartóztatásban, továbbá az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időnek – annak végrehajtása elrendelése esetére – a szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

[28] A vagyonek Kobzás alkalmazására, továbbá az eljárás során lefoglalt forint, amerikai dollár és euró lefoglalásának megszüntetésére, a vádlottnak történő kiadására, valamint a forintban lefoglalt készpénznek a pénzbüntetés és a bűnügyi költség biztosítása érdekében történő visszatartására vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

[29] Az elsőfokú ítélet további rendelkezései – így a bűnjelekkel kapcsolatos, valamint a felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések – is a jogszabálynak megfelelőek.

[30] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva – az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[31] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2025. április 1.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró, Dr. Németh Nándor s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2024. június 26. napján kelt 13.B.62/2024/462. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.319/2024/10. számú ítéletével 2025. április 1. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. április 1.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke